

FESTIVALSKE NOVINE

58. FESTIVAL IGRANOG FILMA U PULI

5

SRIJEDA, 20. SRPNJA 2011.

DUH BABE Ilonke
THE Little GYPSY WITCH

DUH BABE Ilonke
THE Little GYPSY WITCH

DUH
THE Little

POVRATAK FILMA ZA DJECU

Partner Festivala

...T...Com...

REGIONAL
EXPRESS

kompas.hr

www.iPokloni.com

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Vidačković

Producentica
Tanja Miličić

Poslovna tajnica
Sanela Omanović

Voditelji popratnih programa
Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac, Svetlana Barač, Zvonimir Rumboldt, Dado Valentić

Produkcija zabavnog programa
Sanela Omanović

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Vidačković

Urednik Festivalskih novina
Goran Ivanišević

Redakcija:
Janko Heidl (zamjenik urednika), Goran Ribarić, Iva Cikojević, Lucija Mulalić, Daniel Rafaelić

Službeni fotografi Festivala
Danko Vučinović (voditelj foto službe), Slaven Radolović, Manuel Angelini, Matija Ščulac

Lektura
Jelena Đukić

Grafička urednica
Irena Musi

Prijelom
Dora Badurina Šuran

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Tomislav Erman

Voditelj marketinga
Sandra Petrović Dishpalli

Urednik web stranica
Goran Ivanišević

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Voditeljica Press centra
Ana Šimunović

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama
dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Ušpon na Kaštel 2
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321; fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr; info@pulafilmfestival.hr

Konferencija za novinare: Ekipa filma *Duh babe Ilonke*

Pogled iz dječjih očiju

Uvertira u četvrti dan Nacionalnog programa Festivala bila je novinska konferencija u povodu premijere glazbene komedije za djecu *Duh babe Ilonke* debitanta Tomislava Žaje. Jedna od najbrojnijih i najsimpatičnijih ekipa dosad evocirala je uspomene na snimanje koje je s predprodukcijom trajalo čak pet godina. *Majstor od režije* Tomislav Žaja prvi je preuzeo riječ i naglasio da nije želio snimiti bilo kakav film, nego je inzistirao na svim uvjetima do najsitnijeg detalja kako bi se sve kockice složile u mozaik priče koju želi ispričati. Njegova *desna ruka*, scenaristica Irena Krčelić, od koje su potekle osnovne potke radnje, nebrojeno je puta, zbog nenadanih promjena okolnosti i uvjeta, intervenirala u scenarij pa će, kako je rekla, i njoj finalni produkt biti iznenađenje.

Dječju su likove utjelovili Selma Ibrahim i Marin Arman Grbin, koji su također posegnuli za mikrofonom. Mala je *princeza*, kojoj je ovaj film glumački debi, ispričala zgodu o tome kako se slučajno našla u glumačkim vodama, kada je redatelj Tomislav Žaja sa školskom psihologicom došao na njezin sat tjelesnog. Iako se u prvi mah

prepala da će zbog nečeg „dobiti po prstima“, u ruke su joj dospjeli tekstovi za ulogu. Na pitanje želi li biti glumica spremno je odgovorila da, a njen je angažman zapečatio tatin blagoslov. Mali veliki glumac Marin Arman Grbin već je okusio čari filmskog seta, no i ovo je svoje iskustvo pohvalio kao zanimljivo i uzbudljivo. Rana su mu ustajanja teško pala, ali sve je spasilo izbjivanje iz školskih klupa, što ga je najviše veselilo.

Dok je direktor fotografije i snimatelj Mario Delić istaknuo kako je nastojao postići pogled „iz dječjih očiju“, scenograf Ivica Trpčić opisao je svoj rad, obilježen brojnim adaptacijama i uređivanjem interijera, kao golem izazov. Novinarima se obratio i producent filma Boris Dmitrović, koji očekuje da će petogodišnji trud, uvjetovan ne baš uvijek idiličnim uvjetima, uroditi plodom, a najveća je želja koja tinja u cijeloj ekipi proboj na inozemno tržište te kvalitativni skok izvan prosječnosti filmske ponude. Šlag je *na tortu* budućnosti filma i već izvjesna verzija na njemačkom jeziku.

Iva Cikojević

Konferencija za novinare: Ekipa filma *Zagorski specijalitet*

Od sunca do snijega

Na konferenciji za novinare srednjemetražni film *Zagorski specijalitet* predstavili su redatelj filma David Kapac i producent Saša Bijelić (*The Show Must Go On*). Ideja za film nastala je još na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu, kao scenaristička vježba. Nakon što su prema scenariju odlučili snimiti film, objašnjava producent, pripreme su trajale godinu dana. Obišli su mnoge lokacije dok nisu pronašli one koje najbolje predstavljaju samu radnju filma. Redatelj je objasnio kako je snimanje bilo

naporno, jer su se izmijenila godišnja doba –od nenasnoh vrućina pa sve do snijega. Istaknuo je kako mu zagorski naglasak nije bio problem napisati, budući da je iz tih krajeva. Ipak, morao je održati mnogobrojne probe s glumcima kako bi ga i oni svladali. Producent se zahvaljuje svima što su im izašli u susret, a pogotovo HRT-u, gradu Zagrebu i Akademiji dramske umjetnosti.

Goran Ribarić

Protiv predrasuda

Razgovarao Janko Heidl

Dječja imaginacija je strašno živa i djeca ne osjećaju tako čvrstu granicu između stvarnosti i mašte kao odrasli. Zbog toga je film i napravljen s mekom granicom između sna i jave. Uživao sam u igranju raznim žanrovskim elementima

Film *Duh babe Ilonke* dugo se najavljivao. Od prvog glasa do samog dovršetka prošlo je više godina.

Nastajao je otprilike pet godina zato što nisam htio napraviti film s onoliko novaca koliko mogu dobiti u Hrvatskoj na natječaju i onda sve podrediti tome da bih snimio nešto iza čega ne stojim. Film kakav sam htio jednostavno je trebao više novaca i bolje produkcijske uvjete pa sam odlučio da ću ga napraviti ili onako kako želim ili nikako. Bio sam strpljiv i našao sam suproducente u Austriji i Makedoniji te dobio potporu od Eurimagesa tako da sam naposljetku snimio film kojim sam zadovoljan.

Utječe li tako dugo razdoblje prikupljanja financija na kreativnost?

Iz ove perspektive čini se da je čekanje dobro došlo jer smo doradili scenarij i vizualno ga dodatno osmislili. Da smo snimali prije pet godina, film bi sigurno bio lošiji od ovoga. Doduše, već bih sad promijenio mnogo toga u filmu i scenariju, jer mislim da bih ga mogao poboljšati, ali za dvije godine vjerojatno bih vidio da mogu poboljšati još toga. To je tako. Osim toga, bez stranih suproducenta angažirao bih neke druge suradnike, jednostavno zato što bih ostao u hrvatskim okvirima. Da bih mogao aplicirati na strane fondove, morao sam ispuniti neku količinu bodova, odnosno kvotu kojom se zahtijeva da se angažiraju suradnici iz drugih zemalja. Tako da sam silom prilika, primjerice za uloge mame i

psihologice, morao angažirati slovenske glumice kao i, recimo, slovensku pomoćnicu režije, da ne nabrajam dalje. Sve se to na kraju pokazalo kao sjajno. Ne zato što mi u Hrvatskoj ne bismo imali jednako kvalitetne kadrove, nego zato što je to jednostavno jedna druga, vrlo poticajna kreativna razina.

Odakle ideja za film?

Prije šest-sedam godina na Berlinskom sam festivalu upoznao scenaristicu Irenu Krčelić, koja je ondje bila na programu Script House, gdje je predstavljala svoj scenarij raznim producentima. To je bio silno šarmantan i duhovit predložak za jedan drugi film za djecu i pozitivno me šokiralo da netko iz Hrvatske može zanatski napisati tako dobar scenarij. Pita sam Irenu je li napisala nešto drugo, jer tada taj film nisam vidio kao nešto meni blisko. Među ostalim dala mi je scenarij o jednoj siromašnoj obitelji u malom mjestu u Zagorju – nije bio ni o Romima, niti je imao vizualnih efekata, mjuzikla, horora, žanrovske zafrkancije, nego je bila riječ o simpatičnoj komediji u maloj sredini koja je počivala na različitosti između normalno imućnih susjeda i siromašne obitelji. Iz toga je nastao nov scenarij u kojem smo naglasili razliku između većine i manjine, film za djecu i za odrasle, komedija s ozbiljnim podtekstom, koja neizravno skreće pažnju na potrebu prihvaćanja različitosti i razbijanja predrasuda. Dakle, ako film publiku zabavi, a pritom ih potakne na razmišljanje, bit ću jako zadovoljan.

Ipak, rekao bih da je film više za djecu nego za odrasle.

Jest. Dječja imaginacija je strašno živa i djeca ne osjećaju tako čvrstu granicu između stvarnosti i mašte kao odrasli. Zbog toga je film i napravljen s mekom granicom između sna i jave. Uživao sam u igranju raznim žanrovskim elementima drame, komedije, mjuzikla, horora, fantastike... Recimo, već sam u scenariju inzistirao na tome da u malim situacijama i dijalozima neprestano provlačimo nešto što je tipično za komediju zabune, a to je da svatko od nas nešto misli i misli da je shvatio što je netko drugi napravio ili rekao. Film je pun takvih malih nesporazuma i međusobnih neshvaćanja, što je istovremeno i u suštini filma – otežana komunikacija između Roma i neroma, škole i roditelja.

Je li tvor kao kućni ljubimac glavne junakinje pratio probleme na setu?

Tvorovi su jako popularni i pametni kućni ljubimci. U prvoj verziji scenarija ljubimac je bio pjetlić Bobi, ali znao sam da pjetlić neće funkcionirati na filmu, jer se ne da trenirati. Tražio sam kućnog ljubimca prema kojem postoji puno predrasuda, baš kao i prema Romima. Naravno, na snimanju scena s tvorom bilo je po dvadeset, pa i više repeticija, a zahtjevno je bilo i zbog toga što tvorovi spavaju po dvadeset sati, a ostala su četiri sata hiperaktivni. Kao i sa svakom životinjom – osim s konjem ili s psom – bilo je puno zafrkancije.

Je li vas tvor kojiput počastio svojim poznatim smrdom?

Oni stalno malo smrduckaju, kao, recimo, pas poslije kiše, ali to nisu oni američki tvorovi smrdljivci koji često puštaju obrambeni smrad, tako da s time nije bilo problema.

Znatiželjna Manuša

Razgovarala Lucija Mulalić

Marine, ti, za razliku od Selme, već imaš glumačkog iskustva, kako si se počeo baviti glumom?

M: Prva uloga bila mi je u reklami za T-Mobile koja se zvala *Tulum*, a potom sam glumio i u nekoliko predstava i sinkronizirao nekoliko crtića pa je tako sve krenulo.

Selma, kako si ti dobila ulogu za film?

S: Ovo je moja prva uloga u filmu. Redatelj Tomislav Žaja pronašao me preko ravnateljice i psihologice moje škole te mi je dao nekoliko tekstova iz filma. Tekstovi su mi se sviđali pa je moj tata pristao da glumim u filmu.

Kako vam je proteklo snimanje filma?

S: Snimanje je bilo super, no i naporno. Uživala sam u izostajanju iz škole, ali bilo je katastrofa vratiti se i nadoknađivati sve. No riješili smo sve, tako da je i škola prošla super.

M: Snimanje je gotovo uvijek bilo zabavno, no bilo je i napornih trenutaka, pogotovo kada sam se morao dizati usred noći kako bismo snimali neke scene. Bilo je zabavno napustiti

školu na neko vrijeme, no kad sam vidio koliko se zaostataka nakupilo kad sam se vratio, više mi nije bilo do zabave.

Kako je bilo raditi sa starijim glumcima u filmu?

S: Bilo je super. Jedino sam se malo svađala s Marinom, ali takve su stvari normalne.

M: Bilo je to super iskustvo, svi su nam pomagali i nije bilo nikakvih problema.

Vidite li sličnosti između vas i likova Zdenka i Manuše koje ste glumili u filmu?

S: Pa da, na neki način. Znatiželjna sam kao i Manuša, ali nemam tako urednu sobu.

M: Definitivno, imam puno sličnih osobina kao i Zdenko. Dosta smo slični po karakteru.

Kakve reakcije očekujete od djece i prijatelja nakon prikazivanja filma?

M: Nadam se da će film svima biti super i da će im se sviđjeti. Očekujem velike stvari.

S: Nadam se da će i drugoj djeci biti zanimljivo kao i meni, jer je ideja filma odlična.

Biste li se i u budućnosti voljeli baviti glumom?

S: Zasad se sigurno želim nastaviti baviti glumom, no možda mi se u životu pojavi i nešto bolje čime bih se voljela baviti.

M: Nadam se da hoću, budući da mi je gluma

veoma zanimljiva, a i time se dosta bavim već i sad. No ipak, nikad se ne zna, čovjek se kroz život više puta mijenja, tako da ne mogu reći sigurno.

Romski običaji i veselje

Razgovarao Janko Heidl

Jeste li već vidjeli film?

Nisam. To mi je prvi put da nisam vidjela film u kojem glumim prije premijere. Neobično mi je što ću ga prvi put gledati zajedno s publikom i zbog toga osjećam malu tremu.

S obzirom na to da glumite Romkinju, kako ste se pripremali za ulogu?

Glavna je priprema bila u solariju. (smijeh) Posjetili smo nekoliko romskih obitelji u zagrebačkom naselju Kozari bok, a Rakan Rushaidat, koji glumi mog supruga, i ja puno smo vremena proveli družeći se sa Selmom Ibrahim koja glumi našu kćer. Ali, Romkinje sam glumila i prije, u jednoj kazališnoj predstavi s Romima, i dobro se upozнала s romskim običajima, festivalima, svadbama...

Često glumite izvan Slovenije, odnosno u zapadnoeuropskim filmovima. Osjećate li neku razliku u načinu rada na setu u Njemačkoj od onoga u regiji?

Studirala sam u Beogradu pa sam ondje, u Srbiji, snimila prve filmove. Jedan od važnijih bio mi je *Sivi kamion crvene boje* za koji sam dobila nekoliko nagrada. Nakon što sam dobila

nagradu European Shooting Stars – koju je nedavno dobila i vaša Zrinka Cvitešić – otvorila mi se mogućnost snimanja u Njemačkoj i tamo sam također snimila nekoliko filmova. Ondje je vrlo pogodno za nas malo tamnije puti, jer se oni često bave tematikom koja uključuje Turke i druge došljake s istoka – to su takozvane *istočnoeuropske uloge* gastarbajterki, prostitutki, Turkinja... Kad sam išla snimati prvi film u Njemačku, imala sam predrasudu da su oni silno organizirani i dosadni te da tamo sigurno nema nikakve kreativnosti, jer meni odgovara ovaj naš *balkanski kaos*. No, iznenadila sam se, jer je upravo suprotno. Oni počinju od nule, potpuno svježi. Nisu umorni kad počnu snimati film. Kod nas su na početku snimanja filma redatelji već izmoždjeni od priprema, produkcijskih problema i svih okolnih stvari. U Njemačkoj redatelj ne brine ni za što drugo nego samo za režiju i sve izvršno funkcionira. Opušteno je, nonšalantno, ne moraš znati ni za kakve probleme koji te se ne tiču, tako da je pravi užitek raditi. Ta njemačka superorganiziranost zapravo doprinosi opuštenosti. Zvuči kontradiktorno, ali tako je.

Gledatelji o filmu Čaća

Petra Orbanic

Film mi se veoma svidio, pogotovo zbog atmosfere koja je u cijelome filmu napeta i neizvjesna, jer stalno nagađaš što će se dogoditi. Glumci su dobro odradili posao, a najviše me se dojmio čaća koji napušta svoje kćeri, no kasnije ih ipak na neki uvrnut način pokušava zaštititi.

Lucija Vujić

Da moram dati ocjenu filmu, bila bi to trojka. Čini mi se da film ne bi bio toliko zanimljiv publici da nije bilo erotične scene. Svidjela mi se gluma, pogotovo Ivo Gregurević.

Slavko Mišković

Kratko i jasno – film mi se veoma svidio, od glume, scenarija, režije, glazbe, scenografije. Sve je napravljeno kako treba.

Roberto Rauch

Oduševljen sam filmom. Scene i razvoj radnje nisu dopuštali odmicanje pogleda s platna. Svidio mi se način na koji je prikazana određena nastranost međuljudskih odnosa. Svaki lik u filmu na neki je način pokazao nemoral i time izazvao šok publike.

Tatjana Mišković

Film je odlično napravljen, a radnja je dobra i pomalo šokantna. Film se bavi teškim temama, koje se, nažalost, lako mogu pronaći u svakodnevnom životu običnih ljudi.

anketirala Iva Cikojević

Ocjena publike za film

Čaća: 3,37

Fleke: 4,52

Trenutni poredak

1. *Koko i duhovi*: 4,78
2. *Fleke*: 4,52
3. *Lea i Darija*: 4,43
4. *Čaća*: 3,37

Gledatelji o filmu Fleke

Petra Mrvić

Film mi je bio iznenađujuće dobar. Najviše mi se svidjela gluma – glavne su glumice, Iskra Jirsak i Nika Mišković, bez obzira na to što su mlade i nove, odlično odglumile.

Sanja Mirković

Film mi je bio dobar, a radnja zanimljiva za pratiti. Dobra glumačka ekipa, a glavne glumice odradile su odličan posao. Film ima i dobrog humora, što mi se najviše svidjelo.

Jasmina Makota

Lijepa priča o prijateljstvu, no i dobra refleksija o današnjoj mladeži. Film se dotiče puno socijalnih tema s kojima se susrećemo svakodnevno, tako da je atmosfera prilično depresivna. Gluma je odlična, a film je u cijelosti realan i jako dobro napravljen.

Lucija Romac

Film je generacijski blizak mladeži, tako da sam sigurna da će se njima i svidjeti. Tema je filma nesretna i teška, no prikazana je na zanimljiv način, s dozom pomalo morbidnog humora.

Ana-Marija Šimunić

Film mi je bio odličan. Nisam gledala puno hrvatskih filmova, ali ovaj mi se veoma svidio. Priča je u filmu tužna, no treba je prikazati jer se može dogoditi svakome. Posebno mi se svidjela gluma Iskre Jirsak i Nike Mišković.

anketirala Iva Cikojević

Kopenhagen u Zagrebu

Jako mi se sviđa ideja da je ekipa međunarodna, jer je i film međunarodni. Na ovom filmu imali smo suradnike iz Hrvatske, Danske, Njemačke, Srbije, Velike Britanije... tako da sam ja radila na principu što veće raznolikosti

Razgovarao Daniel Rafaelić

Moram priznati da je vrlo uzbudljivo imati *Dance* u kinematografiji. Naime, *Danci* su posljednji put snimali u Hrvatskoj davne 1921. godine. Tada je ovdje stigla najpoznatija od svih – Asta Nielsen...

B.S. Stvarno? Koji je film snimala?

Røver Pigen.

J.M. Nisam to znao. Znači krug se zatvara.

B.S. To je predivno. Prije devedeset godina. I sad evo nas...

Koliko ste na kraju zadovoljni onime što je Hrvatska pružila kao zemlja u kojoj ste snimali?

B.S. Mislim da nismo mogli biti zadovoljniji. Nikada nisam zažalila. Mislim, mi smo ipak napravili iskorak – nitko od Danaca nikad ovdje nije snimao osim, kako kažete, Aste Nielsen. Za mene je jako važno bilo da ne slijedim američki put, jer sam snimala kratki film u Češkoj i zaista mi se nije sviđao hijerarhijski osjećaj u kojem postojimo mi *Danci* na vrhu, a zatim su tu i kao neki češki robovi. Stoga smo se Igor Martinović i ja jako trudili sastaviti ekipu koja će biti koherentna prije svega. Mislim da smo u tome uspješni. Jako mi se sviđa ideja da je ekipa međunarodna, jer je i film međunarodni. Nikako mi se ne sviđa ideja snimanja filma s cjelokupno danskom ekipom. A na ovom filmu imali smo suradnike iz Hrvatske, Danske, Njemačke, Srbije, Velike Britanije... tako da sam ja radila na principu što veće raznolikosti.

Takav pristup ipak podiže razinu filma, zar ne?

B.S. Upravo tako, ali također to zapravo reflektira i sam film. Tako da je situacija ispred i iza kamere jednako internacionalna.

J.M. S druge strane, to utječe na glumce. Jer ako, na primjer, imate pred kamerom samo danske glumce, onda oni imaju tendenciju držati se ustaljenih obrazaca. Ovako, glumci su bili na neki način bačeni van tih okvira. Tako da se prava stvar događa u miješanju. Pokazali smo da način na koji se ustaljeno rade filmovi ne mora nužno biti jedini.

B.S. Tako je. Mislim, tko kaže da se filmovi moraju raditi samo na jedan način? Konačno, čitav projekt *Dogme* bio je temeljen upravo na odbacivanju postojećeg. Radila sam jedan projekt na Kosovu – bio je to dokumentarni film, koji sam radila na potpuno neuobičajen način. I to je bilo vrlo inspirativno. Tako da sam to iskustvo htjela primijeniti na igrani film.

S produkcijske strane, jako mi je zanimljivo kako ste uz pomoć svega nekoliko zagrebačkih fragmenata uspjeli dočarati ono posebno svjetlo i onaj duh Kopenhagena. Čovjek gotovo da ima dojam da se hotel nalazi preko puta slavne kopenhavske gliptoteke.

J.M. U Zagrebu nismo ništa scenografski gradili, tako da je ključ bio u traženju pravih lokacija. Trebalo je pronaći staru zgradu koja može sličiti nekom mjestu u Kopenhagenu. Zatim, doveli smo Dance... Mislim, jako je malo Danaca zapravo radilo na ovom filmu – prvi pomoćnik kamere, Birgitte i ja, ali doveli smo danskog scenografa koji je postao dansko oko cijelog projekta. No, Brigitte zapravo nije ni htjela hotel koji izgleda kao danski hotel. Morao je imati internacionalni izgled.

B.S. Ono što je važno za ovaj film osjećaj je povijesnosti i zato sam i htjela raditi u Zagrebu, jer je osjećaj povijesti iznimno jak. Zato je vrlo rano u razvoju ovog filma ta zgrada morala imati neki uzvišen izgled, izgled prošlog uglađenog vremena. U Zagrebu je to tako lako naći, jer ostaci su toga posvuda.

Da, to mi se sviđjelo u Vašem filmu – likovi nose na svojim leđima težak teret vlastite prošlosti, a kontrapunkt im je još teža povijesnost same zgrade, Hotela Palace, gdje je sve snimano. Hotel kao da je za Vaše likove vremenski stroj.

B.S. Tako je. Htjela sam također i prostor koji ima u sebi određenu tajanstvenost, budući da moderni hoteli to nemaju.

Iznenadilo me kada sam vidio kako ste s dramaturške strane zamislili film. Vi ga pletete scenu po sceni, da biste ga tek na kraju sašili. S druge strane, ulazite u sekvence poetskim otvaranjem očnih kapaka. Poezija Vam je, znači, jako važna u filmu?

B.S. Ne razmišljam o poeziji kada radim film, jer mislim da tako ne možete napraviti film. Ali, ja sam osoba koja više voli osjetiti neke stvari nego ih fotografirati. Zato su mi detalji vrlo važni. Volim vizualne detalje, volim događaje koji se ne mogu lako opisati, tek otprilike. Film je vrlo konkretna stvar, ali ako se malo odmaknete od te konkretnosti, pojavljuje se nova kvaliteta. Kada gledam filmove, volim vizualno stimulativne filmove. Nisam osoba koja se veže za sadržaj. Ne pamtim krajeve filmova, podatke i činjenice iz filmova, ali pamtim osjećaj.

Kada kreće distribucija filma u Danskoj?

J.M. Distribucija kreće na jesen. Bit će to danska i skandinavska distribucija.

B.S. Nadamo se da će ga publika voljeti i da će uspjeti u kinima.

O čežnji

Radeći na ovom filmu naučila sam kako izgleda vrhunski nivo profesionalnosti, ali naučila sam i kako svi mi, bez obzira na to što dolazimo iz drugih dijelova svijeta, ipak na kraju dana cijenimo jednako ljudskost i istinitost

Razgovarao Daniel Rafaelić

Koliko se činjenica da ste radili na filmu koji je tako okrenut poetičnosti odražava na glumački pristup ulozi?

Kod stvaranja filma zapravo nikad ne znate kako će sve na kraju ispasti. Sve je počelo sa scenarijem. Pročitala sam ga i rekla: „Bože, ovo je prekrasno!“ Tu ste već mogli uočiti da ima taj poetski okus. Susreti s Birgittom tijekom godine, budući da je radila međunarodni casting, također su pomogli da shvatim kamo ide s projektom. Taj film jednostavno je mogao biti i triler, zar ne? Poput *Gosford parka*... Ali ovaj je bio o čežnji. Čim smo započeli raditi, kada sam shvatila kako mi je blizu Igor s kamerom, a bio je jako blizu, znala sam da stvara vrlo nježne kadrove. Ništa nije izgovoreno, jer život je često takav. Tako da sam zaista ponosna što sam bila dio toga.

Lijepo je primijetiti kako glumite minimalistički, tek pokojim trzajem oka...

Da, Birgitte tako voli režirati, i često zna reći – *sada nemoj ništa raditi*. Baš ništa. A to tako opušta glumca. Inače, različiti redatelji imaju drugačije pristupe, ali kod Birgitte stvarno osjećate povjerenje. Zna da ona u svakom trenutku zna što se događa. I sjajno poznaje stilove glume svih drugih glumaca, tako da nije bilo nasilnog tjeranja u jednom smjeru. Sve je bilo vrlo prirodno.

Često glumci kažu da su mnogo naučili iz koprodukcija. Što ste Vi naučili?

Naučila sam kako izgleda vrhunski nivo profesionalnosti, ali naučila sam i kako svi mi, bez obzira na to što dolazimo iz drugih dijelova svijeta, ipak na kraju dana cijenimo jednako ljudskost i istinitost.

Je li bilo teško snimati scenu umiranja? Naime, djeluje zaista složeno...

Postoji sjajna priča vezana uz to. Naime, posljednji dan snimanja trebali smo snimati moje umiranje. Kada sam trebala doći na snimanje, eruptirao je vulkan na Islandu i svi su letovi bili otkazani. No, kako su svi drugi glumci s kopna, bili su na snimanje dovezeni autima. No ja, koja živim u Velikoj Britaniji, na otoku, našla sam se u problemu. Igor Nola telefonirao je svima koje zna u aviokompanijama... Na aerodromu sam bila spremna odglumiti da sam trudna, samo da me puste. Išla sam do prijatelja koji su marinci pa u vojsku po pomoć, *Dajte nam jedan helikopter!*, i slično, samo da odemo s otoka. Čak sam molila turističke brodove koji plove Temzom da me odbace s druge strane kanala. Naposljetku sam otišla eurostarom do Pariza, zatim vlakom do Zuricha (koji je usput zaustavila policija, jer je unutra bio neki traženi kriminalac)... Sveukupno mi je trebalo 26 sati da dođem ponovno do Zagreba. I tako stignem u Zagreb dva sata prije snimanja i pitam se što sad da radim. I krenem na ono što sam radila na početku snimanja u Zagrebu – džogirati oko kipa J. J. Strossmayera.

A samo snimanje te scene?

To je zaista bilo jedinstveno u mojoj karijeri. Nikada mi prije tonski uređaj nije bio postavljen između nogu. Ležim tako na podu, po meni polijepljeno sve što su mogli staviti zbog umjetne krvi, ali ta umjetna krv curi oko mene i natapa tepih. No, to ne bi bio problem da tepih nije upio svu tu krv i zadržao je pa mi je postalo strašno hladno. U svakom slučaju, lijepo sam umrla na filmu.

Druženje prije projekcije u Areni

Circolo

Overflow- koncert u Circolu

Solarno kino

Pulska atmosfera u vašem domu!

Iz Arene direktno u MAXtv Videoteku!

T-Com donosi 58. festival igranog filma u vaš dom.
Odabrane filmove potražite premijerno u **MAXtv Videoteci**.

- **NADER I SIMIN SE RASTAJU** – Od 19. do 21. srpnja 2011.
- **TROFEJNA ŽENA** – Od 22. do 24. srpnja 2011.
- **VELIKI SAN** – Film zapažen na prošlogodišnjem pulskom festivalu! Dostupan čak do kraja 2011.

Poseban dar u MAXtv Videoteci!

T-Com i pulski festival daruju vam dječji HIT film **KROKODILI** od 12. srpnja do 12. listopada 2011. bez naknade.

Živjeti zajedno

••••• **T** ••••• **Com** •••••

Ekskluzivno!

MEDIJSKI POKROVITELJ
JutarnjiLIST

PUT EUROPOM I SVIJETOM

Međunarodni program ponudio je naslove među kojima je svatko mogao pronaći nešto za sebe, kako zahtjevniji gledatelji, tako i oni željni dobre večernje razbibrige

Međunarodni program ovogodišnjeg Festivala igranog filma u Puli uključuje 22 filma i podijeljen je u tri programa – Europolis, Meridijani i ciklus *Italija – zemlja prijatelj Festivala*, a o najboljima je odlučio žiri, u čijem su sastavu producent Paul Bradely, glumac Niels Schneider i filmolog Paolo Minuto. Međunarodni program ponudio je naslove među kojima je svatko mogao pronaći nešto za sebe, kako zahtjevniji gledatelji, tako i oni željni dobre večernje razbibrige, a većina filmova laureati su prestižnih filmskih festivala poput Cannesa, Berlina ili Venecije. Tako publika ovih dana može uživati u šarolikoj rapsodiji autorskih stilova i filmskih žanrova – od francuskih komedija *Žene sa šestog kata* i *Trofejna žena*, adrenalinskog putovanja u srce europskog terorizma sedamdesetih i osamdesetih s *Carlosom* Oliviera Assayasa, preko postmodernističkog ekscesa raskrinkavanja moderne politike u prvijencu Václava Havela *Odlazak*, socijalno angažiranog *Ženska prava hoću* Nigela Colea, filma bez izgovorene riječi *Circus Fantasticus* Janeza Burgera, srpskog ljetnog hita *Montevideo, Bog te video* Dragana Bjelogrića, politički provokativnog *Šišanja* Stevana Filipovića, sjajnog pobjednika Berlinalea *Nader i Simin se rastaju* Ashgara Farhadija, pa sve do apokaliptične Triorove *Melankolije*, emocionalno nabijenog *Mirnog života* Claudija Cupellinija ili zabavnog *Imamo papu!* Nannija Morettija.

Mnogi su redatelji u svojim filmskim opusima uništili Zemlju ili bili na pola puta da to učine, no kraj čovječanstva nikad nije bio toliko psihološki uznemirujući i slojevit kao što je to u spomenutoj *Melankoliji*. Jednostavna priča o nesređenim odnosima između dviju sestara i njihove majke dobiva epski predznak u obliku golemog planeta koji se približava Zemlji prijeteci da će doći do kobnog sudara. Nakon *Antikrista* opet gledamo labirint izgubljenih sudbina koje gube, ili su već izgubile, sva uporišta i hvataju se za niti paučine koje se trgaju pod njihovim dodirorom. Spasa nema, iskupljenja možda, a svaki pokušaj racionalnog nošenja s *krajem* vodi prema ludilu.

Trier oprezno gradi priču, gotovo šuljajući se, dozvoljavajući svojim likovima da se zavaravaju, nadaju, strahuju, bježe i vraćaju se, a instrumentarij krupnih kadrova lica i detalja omogućuje mu duboki zaron bez mogućnosti i želje za povratkom na površinu. U filmu se mogu iščitati brojne reference na Andreja Tarkovskog - gotovo kao da nastavlja misaonu preokupaciju o susretu s Nemogućim

Montevideo, Bog te video

Melankolija

iz njegova *Stalkera* (iako je na prvi pogled teško uočiti poveznice između ta dva različita djela).

Odmjereni i zanatski vješt *Carlos* (nastao izvorno kao mini serija, nagrađena Zlatnim globusom) unatoč ponekom scenarijski slabijem dijelu predstavlja iznadprosječan pečat burne europske prošlosti i terorističkih zavjera te portret samih terorista, koji nerijetko (p)ostaju tek oruđe u nemilosrdnoj globalnoj političkoj areni.

Nader i Simin se rastaju (pobjednik ovogodišnjeg filmskog festivala u Berlinu) nudi uvid u živopisnu iransku svakodnevicu, toliko drugačiju od slike koju nam pružaju demagoški ustrojeni zapadnjački mediji, ali istovremeno

postavlja univerzalna pitanja koja efektno brišu granice Istoka i Zapada.

Ako je *Casino Jack* Georgea Hickenloopera usmjeren protiv demokracije bez demokracije i sustava visoke korupcije i moćnih utjecaja koji se ostvaruju pomoću lobiranja, onda *Ženska prava hoću* na velikom platnu revitalizira radničku klasu i borbu protiv moćnih korporativnih subjekata koji su čovjeka kadri svesti tek na input u procesu stvaranja profita.

Sve u svemu, Europolis, Meridijani i *talijanski prijatelji* bili su sjajna uvertira u nacionalni dio Festivala.

priča o paprenjaku

Po sastojcima – med, orasi i papar – paprenjak, kao tradicionalno hrvatsko jelo, uistinu je proturječan. Slično kao i njegov slatko-papreni okus i postupak pristavljanja. Za oblik mu je u kući obvezatno zadužena i zaposlena muška ruka, pa omd valjda i njegove pravilne i muški oštre linije, dok u sitnom provokativnom omjeru sastojaka i pristavljanju slastice odlučuje žena. A kako je slatko-papreni okus paprenjaka jedinstven u cjelokupnoj tradicijskoj kulinarskoj pomidi, ženi pripada dominantna uloga. Što nam svjedoči i August Šenoa, koji u svom povijesnom romanu "Zlatarovo zlato" ovjekovječuje Magdu Paprenjarku, Šenoina gornjogradsku pekaricu i piljaricu za svoje svježe hrskave paprenjake svakodnevno, uz sitne kovanice, dobiva i krupne i glasne pohvale, i to ne samo od zagrebačkih purgera ili ti građana, nego i od samog gradskog suca. Brkovi i nepci nad paprenjakom u Zagrebu se bruse od starine do naših dana. U slast!

Zvonimir Milčec

Zvonimir Milčec

THE STORY OF PAPRENJAK

The origins of this aromatic biscuit date back to the Renaissance. It is unique in its rectangular shape and traditional Croatian motives. In his novel "The Goldsmith's Gold", Croatian novelist A. Šenoa describes Paprenjak as old Zagrebians' favorite treat baked by Magda, the sorceress. For a long time, Paprenjak was nearly forgotten... Creativity and a sense for old traditions turned this fragile biscuit into a savoury souvenir: Paprenjak – the traditional Croatian biscuit.

Paprenjak d.o.o., Savina Sazna 133, Zagreb
t: 01 2406 300 f: 01 2406 311 | paprenjak@paprenjak.hr | www.paprenjak.hr

ŠTO NAM DONOSI PULA 2012.

Prema tradicionalnom običaju, jedan od jutarnjih programa Festivala u Puli bio je i onaj zvan *Filmovi u nastanku*, na kojem su insertima i uz riječ redatelja predstavljena tri nedovršena, ali snimljena filma koja će, ako što ne krene po zlu, biti dovršena do sljedeće Pule.

Dramu *Cvjetni trg*, u produkciji Ozana filma, predstavio je redatelj Krsto Papić naglasivši kako je riječ o ostvarenju nadahnutom istinitim slučajem ubojstva Zorana Dominija, koji se 1999. u pogrešno vrijeme zatekao na zagrebačkom Cvjetnom trgu, mjestu obračuna među pripadnicima zagrebačkog podzemlja, no da to, iz obzira prema njegovoj djeci, neće biti priča o njemu. U filmu glume Mladen Vulić, Dražen Kühn, Dragan Despot i drugi.

Igor Mirković kao redatelj cjelovečernjeg igranog filma debitirat će *Noćnim brodovima*, romantičnom dramom o dvoje štićenika umirovljeničkoga doma koji pod stare dane dožive ljubav te se otisnu u mladenačku pustolovinu. Glavne uloge tumače Ana Karić i Radko Polič, a glumačku ekipu upotpunjavaju Lana Barić, Pero Kvrgić, Bogdan Diklić i drugi. Film po scenariju Mirkovića i Elvisa Bošnjaka ostvaren je u međunarodnoj suprodukciji Studia dim sa Slovenijom i Srbijom, a kino-premijera očekuje se u listopadu ove godine.

Sudeći po prikazanom insertu, film senzacionalno duhovitoga naslova *Visoka modna napetost* Filipa Šovagovića neće izneveriti štovatelje humora njezina potpisnika te se nadamo da će naići na više razumijevanja od njegova cjelovečernjeg debija *Pušća Bistra*. Kako reče Šovagović, film u kojem manju ulogu glumi bivši predsjednik Hrvatske Stipe Mesić priča je o trojici braće, od kojih je jedan seoski političar, koji svoje mjesto želi učiniti gradom, drugi je, pak, kriminalac, a treći svećenik. *Visoka modna napetost* snimljena je fotoaparatom, a jedan od noviteta koje namjerava uvesti u suvremeni hrvatski film odavno je napuštena praksa sa samih početaka kinematografije kada filmska glazba nije bila

sastavnim dijelom samoga filma, nego je, prema partituri ili slobodnoj improvizaciji izvođača, svirana uživo, u kino dvorani. Šovagovićev film neće biti nijem - imat će pripadajuće dijaloge i šumove, ali glazba će biti svirana zasebno. Premijera ovog pothvata održat će se 23. srpnja 2012. u Puli, naravno, naglasio je Šovagović, ukoliko film prođe festivalsku selekciju.

Uz to, navedeni su i naslovi čak dvadeset i šest filmova koji se trenutno nalaze u pripremanju za snimanje, među kojima su dvadeset i dva hrvatske produkcije, tri manjinske suprodukcije i jedna produkcija HRT-a.

Janko Heidl

Konferencija za novinare: Ekipa filma *Soba 304*

HOTEL KAO SVIJET

Na konferenciji za novinare predstavljena je ekipa filma *Soba 304* redateljice Birgitte Stærmmose čija se radnja zbiva u jednom hotelu u Kopenhagenu. Birgitte Stærmmose ispričala je kako je Kim Fupz Aakeson, filmski scenarist, svaki dan dolazio s velikim brojem ideja za scenarij te su se nakon mnogo sastanaka, razgovora i razmišljanja konačno odlučili za završnu ideju filma. U filmu su naglašeni aspekti vremena i lokacije, a s time se povezuju priče koje isprva nemaju veze jedna s drugom. Hotel je kao mjesto snimanja odabran zato jer su se na taj način uspjele povezati različite nacionalnosti, koje, svaka iz drukčije perspektive, pričaju o svijetu. Glumica Lourdes Faberes istaknula je kako je za nju snimanje na neki način bilo oslobađajuće iskustvo, budući da nema često prilike glumiti na svom materinjem, filipinskom jeziku. Također je rekla da je bio užitak i privilegija raditi s ljudima osam različitih nacionalnosti i jezika te da je snimanje u Zagrebu bilo divno.

Producent Jesper Morthorst ispričao je da su zbog specifične lokacije morali naporno tražiti prigodan hotel. U Kopenhagenu je snimanje bilo gotovo nemoguće zbog cijene, dok su drugi gradovi poput Praga, u kojem je rađeno mnogo takvih produkcija, na neki način bili dosadni pa su tako pronašli hotel Palace u Zagrebu, lijepom i

zasad neiskorištenom gradu, što se tiče snimanja danskih filmova. Igor A. Nola, koproducent filma, rekao je da je snimanje bio izazov jer, premda je njegova ekipa već imala međunarodnog iskustva, morala se prilagoditi drukčijem pristupu i načinu rada. Za kraj je naglasio da je hrvatska ekipa puno naučila od svojih danskih kolega te da se nada da su i oni ponešto naučili od njih.

Redateljica je casting opisala kao zabavno iskustvo sa sjajnim glumcima sa svih strana

svijeta. Rekla je da su imali puno zainteresiranih velikih glumaca, budući da je scenarij vrlo zanimljiv. Osjećaj tijekom snimanja bio joj je sjajan, pomalo i kompetitivan na pozitivan način, jer su svi željeli dati najbolje od sebe. Ana Bulajić Črček, koja je bila zadužena za filmski make-up, za kraj je prokomentirala kako im je uspelo dočarati jednu intimnu, fragilnu i transparentnu atmosferu filma s puno detalja i scena izbliza.

Lucija Mulalić

 ARENA

Glas Istre novine
d.o.o.

Riva 10
HR - 52100 Pula
T +385 52 591 500
www.glasistre.hr

kompas.hr

Live your lifestyle !

Zagreb 01/4811 536 | Split 021/ 323 300 | Osijek 031/212 077 | Čakovec 040/313 333 | Rijeka 051/210 760 | kompas@kompas.hr

KOMPASS ZAGREB D.O.O. TURISTIČKA AGENCIJA | WWW.KOMPASS.HR | ID KOD HR-AB-01-20255802

NOVI LIST

DANAS NA PROGRAMU

KOTLOVINA

Arena, 21,30

Veliko obiteljsko okupljanje u povodu posjeta rođakinje Mimi trebalo je biti opušteno obiteljsko druženje, ali se pretvara u nešto sasvim drugo...

U filmu Tomislava Radića glume Melita Jurišić, Igor Kovač, Mirela Brekalo Popović, Draško Zidar, Suzana Nikolić.

7SEX7

Arena, 23,45

Pet muško-ženskih parova i po jedan žensko-ženski i muško-muški, snimljeni u po jednom kadru, u modernom filmskom Decameronu...

U filmu Irene Škorić glume Ana Majhenić, Frano Mašković, Jelena Perčin, Sara Stanić, Robert Kurbaša...

ŽENSKA PRAVA HOĆU

Kino Valli, 15,00

Ne pristajući da za svoj rad budu plaćene manje od muškaraca, radnice Fordove tvornice u Dagenhamu se 1968. pobune....

U filmu Nigela Colea glume Sally Hawkins, Bob Hoskins, Miranda Richardson, Geraldine James.

DVOSTRUKI SAT

Kino Valli, 17,10

Guido upoznaje Soniu i pozove je u vilu u kojoj radi kako bi se bolje upoznali. Ugodnu večer prekida upad pljačkaša...

U filmu Giuseppea Capotondija glume Ksenia Rappoport, Filippo Timi, Antonia Truppo, Gaetano Bruno.

LAKU NOĆ, GOSPOĐICE

Kino Valli, 19,00

Kada sazna za muževu nevjeru, Hana ga odluči napustiti...

U filmu Metoda Peveca glume Polona Juh, Jernej Šugman, Mila Fürst, Jan Cvitkovič.

JA SAM LJUBAV

Kino Valli, 21,30

Emma je žena bogataša s kojim ima dvoje odrasle djece. Zatomljene strasti u njoj će probuditi prijatelj njezina sina...

U filmu Luce Guadagnina glume Tilda Swinton, Flavio Parenti, Edoardo Gabbriellini, Alba Rohrwacher...

DANAS NA FESTIVALU

SRIJEDA, 20. srpnja 2011.

9,15 Kino Valli

projekcija za novinare i akreditirane
Kotlovina, 120', T. Radić

11,20 Kino Valli

projekcija za novinare i akreditirane
7seX7, 87', I. Škorić

12,45 Circolo

Festivalske konferencije za novinare

1. ekipa *Kotlovina*
2. ekipa *7seX7*
3. ekipa *Neprijatelj*
4. nagrada *Marijan Rotar* - Glas Istre

15,00 Kino Valli

Ženska prava hoću, 113', N. Cole

17,10 Kino Valli

Dvostruki sat, 95', G. Capotondi

19,00 Kino Valli

Kratki filmovi / manjinske koprodukcije
Prvi put, 5', N. Dužanec
Nina, molim te, 14', B. Vekarić
Laku noć, gospođice, 97', M. Pevec

21,30 Arena

Kotlovina, 120', T. Radić

21,30 Portarata

Kratki hrvatski igrani filmovi

21,30 Premantura - kamp Stupice

Solarno kino

23,45 Arena

7seX7, 87', I. Škorić

23,30 Circolo

Regional Express party